

РЕШЕНИЕ

Номер 60048

Година 11.06.2021

Град Смолян

В ИМЕТО НА НАРОДА

Районен Съд - Смолян

На 11.05

Година 2021

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Сийка Златанова

Секретар:

Сирма Купенова

Прокурор:

като разгледа докладваното от съдията

Златанова

Гражданско I инстанция дело

номер

20195440100619

по описа за

2019

година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Делото е образувано пред ОС – Смолян на 15.03.2019 г. по искова молба на „ЮБ“ АД, представлявано от Д Ш и П Д срещу Е С Н и С С На След развода с фамилно име К/, като т.д. № 28/2019 г.. С определение № 534/08.05.2019 г. производството по делото е прекратено и изпратено по родова подсъдност на СМРС, по повод на което е образувано настоящото дело № 619/2019 по описа на СМРС.

Ищецът „ЮБ“ АД, представлявано от Д Ш и П Д е предявил обективно и субективно съединени осъдителни искове срещу Е С Н и С С На, както следва: главен с правно основание чл. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от **8 539,05 шв. франка**, представляваща дължима главница по Договор за потребителски кредит № HL36376/24.04.2008 г.; акцесорен иск с правно основание чл. 430, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от **1 520,26 шв. фр.**, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 10.11.2015 – 26.01.2018 г.; акцесорен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **904,09 шв. фр.**, представляваща мораторна лихва за периода от 10.11.2015 г. до 10.10.2018 г.; **99,75 шв. фр.** такси по чл. 4, т. 2 от договора за кредит за периода 10.11.2015 – 10.10.2018 г. и **130,25 лв. разноски** по чл. 10, т. 3 от договора за подновяване на договорна ипотека, за периода 22.03.2018 – 10.10.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба — 15.03.2019 г. до окончателното изплащане на задължението. Претендира присъждане на деловодните разноски.

Фактическите твърдения, на които ищецът основава исковете, се свеждат до следното:

Е С Н и С С На са ползвали банков кредит, съгласно сключен с „ЮБ“ АД /с предишно наименование „Ю И Еф ДБ“ АД/ Договор за потребителски кредит № HL 36376/24.04.2008 г., съгласно който банката му е предоставила кредит в швейцарски франкове в размер на равностойността в швейцарски франкове на 9 096,00 лева по курс „купува“ за швейцарския франк към лева на ищеца ЮБ АД в деня на усвояване на кредита (чл. 1, ал. 1 от Договора). Усвояването на кредита се извършва посредством банкова сметка. Съгласно чл. 5, ал. 1 от договора крайният срок за издължаване на кредита е 300 месеца, считано от датата на усвояването му.

С договор за цесия от 05.09.2008 г., сключен между „Ю И Еф ДБ“ АД и БРС АД, банката е прехвърлила на „БРС“ АД всички свои вземания, произтичащи от горецитирания договор за кредит, ведно с всички обезпечения и принадлежности.

С Допълнително споразумение към договора за кредит от 21.04.2009 г., подписано между страните, същите са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен период на облекчено погасяване на общия дълг. Съгласно разпоредбата на т. IV на Допълнителното споразумение кредиторът е упражнил правото си (потвърдено с изрично съгласие на кредитополучателя) да преоформи сумата на съществуващите просрочил (за главница и лихва) чрез натрупването им към усвоената редовна главница по кредита.

С Допълнително споразумение към договора за кредит от 15.04.2010 г., подписано между страните, същите отново са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен дванадесет месечен период на облекчено погасяване на общия дълг посредством фиксирани месечни намалени равни вноски при фиксирана годишна лихва от 4,69

%.

С Допълнително споразумение към договора за кредит от 30.09.2010 г., подписано между страните, същите са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен период на облекчено погасяване на общия дълг. Съгласно разпоредбата на чл. 3 на Допълнителното споразумение кредиторът е упражнил правото си (потвърдено с изрично съгласие на кредитополучателите) да преоформи сумата на съществуващите просрочия (за главница, лихва и такси) чрез натрупването им към усвоената редовна главница по кредита.

С Допълнително споразумение към договора за кредит от 31.05.2011 г., подписано между страните, същите отново са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен нов шест месечен период на облекчено погасяване на общия дълг. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 на Допълнителното споразумение кредиторът е упражнил правото си (потвърдено с изрично съгласие на кредитополучателите) да преоформи сумата на съществуващите просрочия (за главница, лихва и такси) чрез натрупването им към усвоената редовна главница по кредита.

С Допълнително споразумение към договора за кредит от 16.12.2011 г., подписано между страните, същите отново са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен нов период на облекчено погасяване на общия дълг. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 на Допълнителното споразумение кредиторът е упражнил правото си (потвърдено с изрично съгласие на кредитополучателите) да преоформи сумата на съществуващите просрочия (за главница, лихва и такси) чрез натрупването им към усвоената редовна главница по кредита.

С Допълнително споразумение към договора за кредит от 13.08.2012 г. същите отново са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен нов пет месечен период на облекчено погасяване на общия дълг. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 на Допълнителното споразумение кредиторът е упражнил правото си (потвърдено с изрично съгласие на кредитополучателите) да преоформи сумата на съществуващите просрочия (за главница, лихва и такси) чрез натрупването им към усвоената редовна главница по кредита.

По силата на нов договор за цесия от 25.10.2017 г., „БРС“ АД е прехвърлило обратно на „Ю И Еф ДБ“ АД всички свои вземания, произтичащи от процесния Договор за кредит, заедно с всички обезпечения и принадлежности. За извършената цесия кредитополучателите са били надлежно уведомени- видно от приложените нотариални покани до кредитополучателите.

Поради горепосочените преоформения, договорени между страните, с всяко от подписаните допълнителни споразумения се формира главница по-голяма от посочения размер усвоен кредит в Договора за банков кредит. Поради забава в плащанията по Договор за потребителски кредит, а именно две вноски за договорни лихви с падеж на 10.09.2012 г и 10.10.2012 г. и шестдесет и три вноски за договорни лихви и главница, дължими в периода от 10.11.2012 г. до 10.01.2018 г., на основание чл. 18, ал. 1 от Договора за кредит на 26.01.2018 г. вземанията на банката по цитирания договор са обявени за изцяло предсрочно изискуеми.

С покани, връчени по възлагане по реда на чл. 18, ал. 5 от ЗЧСИ от ЧСИ Тодор Витанов, длъжниците са уведомени за обявената предсрочна изискуемост.

Към датата на входиране на настоящата искова молба длъжниците не са изплатили дължимите суми по договора за кредит, което е породило правният интерес на ищеца да предяви исквете.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Е Н подава отговор, с който оспорва исквете като неоснователни. Твърди, че Договорът за потребителски кредит № НЛ 36376/24.04.2008 г. е недействителен на основание чл. 143, във връзка с чл. 146 от Закона за защита на потребителите. Клаузите по чл. 1, ал. 1 и ал. 2, чл. 2, ал. 3, чл. 3, ал. 1, ал. 3 и ал. 5, чл. 6, ал. 2 и ал. 3, чл. 12, ал. 1, чл. 17, чл. 18, ал. 2, чл. 21, чл. 22 и чл. 23 от договора са неравноправни клаузи, които не отговарят на изискването за добросъвестност и водят до значително неравновесие между правата и задълженията на банката и кредитополучателя. Това са стандартни клаузи, предварително изготвени от банката и са предлагани на всички кредитополучателите. По тяхното съдържание ответникът не е имал каквато и да е възможност да влияе, като предвидените в тези клаузи условия поставят изпълнението на задълженията на банката в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от нея и позволява да променя едностранно условията на договора. Клаузата по чл. 1, ал. 1 от договора, определяща курса на валутата, чрез който следва да се изчисли размера на кредита в швейцарски франкове към датата на усвояването му, е неясна и заблуждаваща клауза. В чл. 1, ал. 1 и ал. 2, чл. 2, ал. 3 и чл. 6, ал. 2 от процесния договор е посочен механизъм на двойно превалутиране. Така, залагайки в договора неравноправните клаузи на чл. 1, ал. 1 и ал. 2, както и по чл. 2, ал. 3 и ал. 6, чл. 6, ал. 2 в частта им, касаеща швейцарски франкове и изцяло чл. 21, чл. 22 и чл. 23, банката налага на кредитополучателя връщане на кредита във валута, в каквато не е отпуснат и усвоен, като възлага единствено на него тежестта от промяната на курса на франка. По този начин се обогатява неоснователно, получавайки освен възнаградителната лихва и извънредна печалба от повишените курсови разлики. А от разпоредбите на чл. 3, ал. 1, ал. 3 и ал. 5, чл. 6, ал. 3 от договора за банков кредит става ясно, че те уреждат възможността за едностранна корекция на Базовия лихвен процент /БЛП/, който се определя едностранно от Банката, без възможност за

договаряне, като промените в БЛП стават „незабавно задължителни за страните“, съгласно чл. 3, ал. 5 от договора. Наред с това с оспорените разпоредби е предвидена възможността Банката едностранно да променя размера на договорените лихви и таксите, предвидени в Тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионните. В конкретния случай промяната на Базисния лихвен процент се определя изцяло от банката и тя единствена може да направи едностранна корекция, като не съществува възможност за договаряне с кредитополучателя.

На основание чл. 143, т. 9 от ЗЗП неравноправна е клаузата и по чл. 28 от договора за потребителски кредит, тъй като банката едностранно е наложила на ответника приемането на уговорка, която е неясна, на която не може да влияе и не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора. В случая той не е имал възможност да се запознае с условията по прехвърляне на вземането, още по-малко да участва като заинтересована страна при договарянето с новия кредитор.

В тази връзка недействителни са и допълнителните споразумения към Договора за потребителски кредит № НЛ 36376/24.04.2008 г. от 21.04.2009 г., 15.04.2010 г., 30.09.2010 г., 31.05.2011 г., 16.12.2011 г. и 13.08.2012 г., сключените с „БРС“ АД-С.

На първо място за прехвърлянето на вземанията по Договор за потребителски кредит № НЛ 36376/24.04.2008 г. от „Ю И Еф ДБ“ АД към „БРС“ АД с договор за цесия от 05.09.2008 г., ответникът не е уведомен, така както е предвидено в чл. 28 от договора за потребителски кредит. Не е уведомен и за последващия договор за цесия от 25.10.2017 г., с който „БРС“ АД прехвърля обратно на „Ю И Еф ДБ“ АД вземанията по Договор за потребителски кредит № НЛ 36376/24.04.2008 г., поради което и на основание чл. 99, ал. 4 от ЗЗД тези договори за цесия нямат действие спрямо него. Приложената по делото нотариална покана, връчена чрез ЧСИ ТВ на КЧСИ не установява надлежно уведомяване, тъй като не е връчена по реда на чл. 45 от ГПК.

На следващо място дори и да се приеме, че е налице редовно прехвърляне на вземането от банката към „БРС“ АД, то е налице недействителност на подписаните между новия кредитор и кредитополучателите допълнителните споразумения към договора за кредит, на основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД поради заобикаляне на закона и невъзможен предмет. В случая „БРС“ АД не е дружество, регистрирано по Закона за кредитните институции и не е вписано в публичния регистър по чл. 3а от ЗКИ.

Следователно като небанкова институция не може да отпуска банкови кредити, съответно да предоговаря такива кредити. Този начин на договаряне не отговаря на изискването за добросъвестност, което е нарушение на чл. 143 от ЗЗП. Освен това, по време на действие на договора за цесия от 05.09.2008 г., всички покани до ответника за изпълнение на задълженията по договора за кредит са изпращани от банката, а не от новия кредитор „БРС“ АД. Не са представени и доказателства постъпвалите суми за погасяване на задълженията по кредита да са превеждани по сметка на цесионера. В случая дори не е ясно по кои сметки са превеждани платените от ответника погасителни вноски. А самите уговорки в сключените допълнителни споразумения за увеличаване на главницата чрез прибавяне на изтекли лихви и начисляване върху тях на възнаградителни лихви, са нищожни на основание чл. 26, ал. 4 ЗЗД, във вр. с чл. 10, ал. 3 ЗЗД /В този смисъл Решение № 66 от 29.07.2019 г. по т. д. № 1504/2018 г. на ВКС, ТК, II отд.//. Следователно Договор за потребителски кредит № НЛ 36376/24.04.2008 г. не е бил валидно изменен с описаните в исковата молба допълнителни споразумения.

Прави възражение за прихващане, като претендираната главница от 8539.05 CHF бъде намалена със сумата от 242 CHF, платена неправомерно по Допълнително споразумение от 21.04.2009 г.

Кредитът не е станал предсрочно изискуем, чрез връчването на представената по делото Нотариална покана, за която се сочи да била връчена на 22.03.2018 г.. Оспорва обстоятелството, че на тази дата е бил посетен от представител на ЧСИ ТВ на КЧСИ и на него лично му е представена нотариална покана. В тази връзка оспорва представената по делото нотариална покана до Е С Н и отразеното в нея записване за начина на връчване.

Тъй като не е спазена предвидената в чл. 44, ал. 1 и чл. 47 от ГПК процедура по уведомяване и поканата не е редовно връчена, то уведомлението за обявената от банката предсрочна изискуемост на кредита не е достигнало до длъжника и същият не е бил известен за нея преди подаване на исковата молба. (В този смисъл и подробните разяснения дадени в Решение по чл.290 от ГПК № 233 от 3.07.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7723/2013 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Марио Първанов). Следователно неплатеният остатък от кредита по сключения между страните договор за банков кредит не е станал изискуем, и искът за това вземане ведно с лихви и други акцесорни вземания, се явява неоснователен и като такъв моли да бъде отхвърлен /в този смисъл ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС/.

Допълнително следва да се посочи, че с оглед прехвърлянето на вземанията по договора за кредит от „Ю И Еф ДБ“ АД към „БРС“ АД с договор за цесия от 05.02.2008 г. и след това обратно от „БРС“ АД към „Ю И Еф ДБ“ АД с договор за цесия от 25.10.2017 г. Банката има качеството на цесионер. Следователно в изпратената нотариална покана (за която няма данни да е вписана в регистрите на ЧСИ) банката е следвало да посочи, че изпраща поканата в качеството си на цесионер, а не в качеството си на Кредитодател. В случая става въпрос за договор за цесия, а не за договор за замяна на страна по сключеният 24.04.2008 г. договор за потребителски кредит.

Доколкото с договора за цесия, вземането на цедента се прехвърля във вида, в който е съществувал към датата на прехвърлянето, то „Ю И Еф ДБ“ АД е могло да придобие само правата, които са съществували към момента на прехвърлянето, т.е. само вземанията по вноските с настъпил падеж. Цесионерът не може да обяви кредита за предсрочно изискуем при същите условия, при които това е могла да направи банката цедент и неоснователно се е позовал на чл.18, ал.1 от договора. Т.е. изявлението на банката кредитор не е редовно, поради което и задължението по кредита не изискуемо и дължимо, тъй като не е настъпил падежа. Отделно от това по делото не е представено извлечение от сметка и не може да се установи кога реално е настъпила предсрочната изискуемост. Следователно не е налице твърдяната от ищеца предсрочна изискуемост на кредита по смисъла на чл. 60, ал. 2 от ЗКИ.

Прави възражение за погасяване по давност на претендираните от ищеца вземания, представляващи падежирали месечни вноски на датите 10.09.2012 г., 10.10.2012 г., 10.11.2012 г., 10.12.2012 г., 10.01.2013 г., 10.02.2013 г., 10.03.2013 г., 10.04.2013 г., 10.05.2013 г., 10.06.2013 г., 10.07.2013 г., 10.08.2013 г., 10.09.2013 г., 10.10.2013 г., 10.11.2013 г., 10.12.2013 г., 10.01.2014 г., 10.02.2014 г. и 10.03.2014 г. Погасителната давност за описаните вноски, с настъпил падеж за времето от 10.09.2012 до 10.03.2014 г. е настъпила, тъй като банката е могла да ги претендира в срок от пет години от датата на падежа. Банката е заявила претенцията си срещу ответника с подаване на исковата молба пред Окръжен съд Смолян на 15.03.2019 г. Моли претенцията на банката за заплащане на главница за посочения период да бъде отхвърлена.

Прави възражение за погасяване по давност и на претенцията за заплащане на възнаградителна лихва начислена и претендирана от Банката за времето 10.11.2015 г. до 26.01.2018 г. Претенцията със соченото основание също е погасена по давност, на основание чл. 111, б. „в“ от ЗЗД.

След като ищецът има качеството на цесионер по договор за цесия от 25.10.2017 г., а не на кредитор по договор за потребителски кредит от 24.04.2008 г., то не се дължи и претендираната сума от 99.75 шв.фр., представляваща такси по чл.4, т.2 от Договора за кредит за периода от 10.11.2015 г. до 10.10.2018 г.. На основание чл.111, б. „в“ от ЗЗД прави възражение, че тази претенция е погасена по давност.

Предвид липсата на доказателства за извършено плащане не се дължи и претендираната сума от 130.25 лева, представляваща разноски за периода от 22.03.2018 г. до 10.10.2018 г. за подновяване на договорна ипотека.

Относно претенцията за заплащане на 1 520,26 шв.фр. - възнаградителна лихва за периода 10.11.2015 г. до 26.01.2018 г.: В исковата молба не се сочи по какъв начин, на основание коя установена в договора клауза е извършено начислението. В чл. 6, ал. 1 от Договора от 24.04.2008 г. е предвидено, че кредитът се погасява на месечни вноски, включващи главница и лихва с размер на всяка вноска съгласно Погасителен план /Приложение № 2/ неразделна част към настоящия договор. Погасителен план не се представя по делото, а посочената в исковата молба таблица за изчисление на лихвата е съставена произволно, за целите на производството. Съгласно чл. 3, ал. 1 от процесния договор „Кредитополучателят дължи на банката годишна лихва в размер на сбора на Базовия лихвен процент на „Ю И Еф ДБ“ АД за жилищни кредити в швейцарски франкове, валиден за съответният период на начисляване на лихвата плюс договорна надбавка от 1,65 пункта. Соци се, че към момента на сключване на договора БЛП е 4.5 %. Съгласно чл. 3, ал. 5 „Действащият БЛП на „Ю И Еф ДБ“ АД за швейцарски франкове не подлежи на договаряне и промените в него стават незабавно задължителни за страните. Банката уведомява за новия размер на БЛП за швейцарски франкове и датата, от която той е в сила, чрез обявяването им на видно място в банковите салони. Договорените надбавки не се променят“.

Ответницата в писмено становище извън срока по чл. 131 ГПК излага възражения за нищожност на договора за кредит поради неравноправни клаузи, които съответстват на изложените от ответника Н.

Ищецът не се представлява, изпраща писмени становища чрез упълномощен представител.

Ответникът Е Н не се явява, за него адв. Кисъв моли исковите да бъдат отхвърлени по съображенията, изложени в отговора на исковата молба и в писмено становище. Претендира за разноски.

Ответницата С На не се явява, за нея адв. О моли исковите да бъдат отхвърлени по изложените писмени съображения, претендира за присъждане на разноски по чл. 38, ал. 2 ЗАДв..

След като обсъди становищата на страните и приетите по делото доказателства, съдът установи от фактическа страна следното:

Видно от представеното решение № 578/06.12.2019 г. по гр.д. № 1288/2019 г. на СмРС Е С Н и С С На са сключили граждански брак на 10.03.1990 г., който е прекратен с развод по взаимно съгласие с посоченото решение на 06.12.2019 г.. Със съдебното решение е постановено след прекратяването на брака ответницата да носи предбрачното фамилно име К.

На 24.04.2008 г. между „Ю И Еф ДБ“ АД от една страна като кредитор и Е С Н и С С На от друга като кредитополучатели е сключен договор за потребителски кредит НЛ 36376, по силата на който банката е предоставила на кредитополучателите потребителски кредит за текущи нужди в швейцарски франкове в размер на равностойността в швейцарски франкове на 9 096 лева по

търговски курс „купува“ за швейцарския франк към лева на банката, а кредитополучателите са се задължили да върнат кредита ведно с дължимите лихви и в сроковете, съгласно договора. Неразделна част към договора е приложение № 1, в което е посочен приложимият към същата дата курс купува на банката – 1.1843 и размерът на предоставения и усвоен съобразно този курс от кредитополучателя кредитен лимит в швейцарски франкове е определен на 7 681 шв.фр.. С чл. 1, ал. 3 от договора кредитополучателите се задължили да отговарят солидарно за задълженията по договора. Кредитополучателите са се задължили да върнат кредита, ведно с дължимите лихви в срок от 300 месеца, считано от усвояването на кредита, на месечни вноски, включващи главница и лихва, съгласно погасителния план – приложение № 2 във валутата, в която е разрешен и усвоен – швейцарски франкове /чл. 5 и чл. 6/. Разрешеният кредит се усвоява по блокирана сметка на кредитополучателя Е Н в швейцарски франкове, посочена в чл. 2, ал. 1, който се превалутира служебно от банката по курс „купува“ за съответната валута в деня на усвояването, като се превежда в открита сметка на същия кредитополучател в лева. В ал. 3 е предвидено, че усвоеният кредит в шв.фр. по сметката оп ал. 1 на кредитополучателя се превалутира служебно от банката в лева по търговския курс „купува“ на банката за съответната валута в деня на усвояването, като се превежда по открита в банката сметка на кредитополучателя в лева, като с подписването на договора кредитополучателят дава своето съгласие банката да извърши това служебно. Договорената в чл. 3, ал. 1 годишна лихва е в размер на БЛП на банката за жилищни кредити в швейцарски франкове, валиден за съответния период на начисляване, който в деня на сключването на договора е 4,5 % и не подлежи на договаряне /ал. 5/, ведно с надбавка от 1,65 пункта. При просрочие на дължимите вноски и при предсрочна изискуемост на кредита е договорена лихва за забава в размер на договорената лихва плюс наказателна надбавка от 10 пункта /ал. 3/. В чл. 5, ал. 3 е договорена автоматична промяна на размера на погасителната вноска при промяна на БЛП. Отделно е договорено кредитополучателите да заплатят на банката еднократна такса върху разрешените кредит в размер на 1,5 %; ежемесечна комисионна за управление на кредита в размер на 0,04 % върху размера на непогасената главница и административна такса 40 лв.. Кредитът е обезпечен с ипотека на поземлен имот и построената в него двуетажна жилищна сграда, описани в чл.13, ал. 1 от договора, който е застрахован за сметка на кредитополучателите /чл. 14/, както и всички разходи по учредяване, вписване, заличаване и подновяване на ипотеката /чл. 13, ал. 2/. В чл. 18 са предвидени условията за предсрочна изискуемост на кредита – пълна или частична, а именно при непогасяване на която и да е вноска и неизпълнение на което и да е задължение от кредитополучателите, както и при неиздължаване на три последователни месечни погасителни вноски – изцяло или частично.

Едно от условията за усвояването на кредита, съгласно чл. 2, ал. 2, предл. последно е да бъде представен подписан анекс към договор HL31712. Видно от приложеното на л. 12 от т.д. № 28/2019 г. на СмОС допълнително споразумение към договор за жилищен кредит HL31712 от 24.04.2008 г., сключен между същите страни, е допълнен нов чл. 31, съгласно който при обявяване на жилищния кредит за предсрочно изискуем банката има право да обяви всички други отпуснати кредити на същите кредитополучател за предсрочно изискуеми.

С молба от 25.02.2021 г. банката е депозирала по делото погасителен план към кредитна сделка № 888815 към 22.04.2009 г. /л. 117-121/. Според същия погасителен план първата вноска е с падеж 29.05.2008 г., а последната е с падеж 29.04.2033 г.. Видно от плана вноските с падежите в периода 29.05.2008 – 29.03.2009 г. вкл. са платени. Вноските с падежи от 29.04.2009 до 29.03.2010 г. вкл. са в размер на 29 шв.фр. и включват само главница, а вноските от 29.04.2010 г. до 29.03.2033 г. вкл. са в размер на 60,10 шв.фр. и включват главница и лихва и последната вноска е в размер на 57,76 шв.фр., също включваща главница и лихва. Погасителният план е подписан на всяка страница от кредитополучателите. Този погасителен план не би могло да се обвърже с процесния договор, тъй като в него не е посочен самият договор, а е посочена кредитна сделка, чийто номер не съвпада с номера на договора.

С договор за цесия от 05.09.2008 г., сключен между „Ю И Еф ДБ“ АД и „БРС“ АД, банката е прехвърлила на „БРС“ АД свои вземания, произтичащи от договори за кредит, ведно с всички обезпечения и принадлежности.

Видно от приложението на л. 37 от т.д. 28/2019 на СмОС, т. 9 и 10, банката е прехвърлила на цесионера вземанията си срещу Е Н и С На по договор за жилищен кредит HL 31712 от 21.01.2008 г., сумите от по 65 823,81 шв.фр., т които 65 714,57 главница и 109,25 – договорна лихва. **В приложението към договор за цесия липсва прехвърлено вземане по процесния договор за потребителски кредит HL 36376/24.04.2008 г..**

Соченото в исковата молба Допълнително споразумение към договора за кредит от 21.04.2009 г. не се представя по делото.

С анекс към договора от 05.01.2010 г. е променена обслужващата сметка по договора за кредит и е определена дължимата такса за предоговаряне на жилищния кредит в размер на 50 лв., но не и на процесния потребителски кредит.

С Допълнително споразумение към договора за кредит от 15.04.2010 г., подписано между „БРС“ АД и Е и С Ни, страните са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания – 87,00 шв.фр. просрочена лихва и 31,97 шв.фр. просрочена такса; определена е редовната главница – 7 805,64 шв.фр. и редовна лихва – 26,54 шв.фр. и е въведен 12-месечен период на облекчено погасяване на общия дълг посредством фиксирани

месечни намалени равни вноски при фиксирана годишна лихва от 4,69 % и е договорена лихвена надбавка в размер на 0,83 пункта върху БЛП за периода след облекченото погасяване.

С друго Допълнително споразумение към договора за кредит от 30.09.2010 г., подписано между „БРС“ АД и Е и С Ни, същите са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен 6-месечен период на облекчено погасяване на общия дълг. Съгласно разпоредбата на чл. 3 на Допълнителното споразумение кредиторът е упражнил правото си (потвърдено с изрично съгласие на кредитополучателите) да преоформи сумата на съществуващите просрочия (за главница, лихва и такси) чрез натрупването им към усвоената редовна главница по кредита. Определена е фиксирана годишна лихва от 5,20 % и размерът на месечната вноска за периода на облекченото погасяване е определен на 35 шв.фр. и е договорена лихвена надбавка в размер на 0,76 пункта върху БЛП за периода след облекченото погасяване.

С последващо Допълнително споразумение към договора за кредит от 31.05.2011 г., подписано между „БРС“ АД и Е и С Ни са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен 6-месечен период на облекчено погасяване на общия дълг. Съгласно разпоредбата на чл. 3 на Допълнителното споразумение кредиторът е упражнил правото си (потвърдено с изрично съгласие на кредитополучателите) да преоформи сумата на съществуващите просрочия (за главница, лихва и такси) чрез натрупването им към усвоената редовна главница по кредита. Определена е фиксирана годишна лихва от 5,09 % и размерът на месечната вноска за периода на облекченото погасяване е определен на 35 шв.фр. и е договорена лихвена надбавка в размер на 0,95 пункта върху БЛП за периода след облекченото погасяване.

С ново Допълнително споразумение към договора за кредит от 16.12.2011 г., подписано между „БРС“ АД и Е и С Ни са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен 6-месечен период на облекчено погасяване на общия дълг. Съгласно разпоредбата на чл. 3 на Допълнителното споразумение кредиторът е упражнил правото си (потвърдено с изрично съгласие на кредитополучателите) да преоформи сумата на съществуващите просрочия (за главница, лихва и такси) чрез натрупването им към усвоената редовна главница по кредита. Определена е фиксирана годишна лихва от 5,09 % и размерът на месечната вноска за периода на облекченото погасяване е определен на 25 шв.фр. и е договорена лихвена надбавка в размер на 0,95 пункта върху БЛП за периода след облекченото погасяване.

С Допълнително споразумение към договора за кредит от 13.08.2012 г. „БРС“ АД и Е и С Ни са предоговорили условията по договора за кредит, като са констатирани просрочените плащания и е въведен 5-месечен период на облекчено погасяване на общия дълг. Съгласно разпоредбата на чл. 3 на Допълнителното споразумение кредиторът е упражнил правото си (потвърдено с изрично съгласие на кредитополучателите) да преоформи сумата на съществуващите просрочия (за главница, лихва и такси) чрез натрупването им към усвоената редовна главница по кредита. Намален е БЛП с 1,59 пункта. Определен е размерът на месечната вноска за периода на облекченото погасяване е определен на 40 шв.фр. и е договорена лихвена надбавка в размер на 1,41 пункта върху БЛП за периода след облекченото погасяване.

По силата на нов договор за цесия от 25.10.2017 г., „БРС“ АД е прехвърлило обратно на „Ю И Еф ДБ“ АД всички свои вземания, произтичащи от процесния Договор за кредит, заедно с всички обезпечения и принадлежности. С приложението към договора, т. 43 и т. 44 са прехвърлени вземанията срещу ответниците по договора за кредит HL36376/24.04.2008 г. в размер на по 8 657,54 шв.фр. главница и 4 025,19 шв.фр. лихва.

Банката е изпратила до ответника С На покана за изпълнение чрез адв. Виктор В, с което я уведомява, че поради забавата в плащанията по договора за потребителски кредит HL36376/24.04.2008 г., а именно на две вноски за договорни лихви с падежи 10.09.2012 г. и 10.10.2012 г. и 63 вноски за договорни лихви и главници с падежи в периода 10.11.2012 – 10.01.2018 г., на основание чл. 18, ал. 1 от договора вземанията в общ размер 13 108,60 шв.фр. са обявени за предсрочно изискуеми, от които 8 657,54 шв.фр. главница и 4 025,19 шв.фр. лихва и 392,90 шв.фр. такси и застраховки. Длъжникът е поканен да плати цялото задължение в седемдневен срок от уведомяването. Поканата е връчена чрез ЧСИ Витанов на 21.03.2018 г. лично на С На.

Банката е изпратила същата покана за изпълнение чрез адв. В и до ответника Е Н. Видно от отбелязването и от разпита на свид. М – изпълнявал функциите на връчител за ЧСИ В на 22.03.2018 г. Е Н отказал да получи поканата, като това обстоятелство е оформено от връчителя с отбелязването: „При посещение на посочения адрес бе осъществена лична среща с лицето Е С Н. Същият се запозна със съдържанието на поканата, след което отказа да я получи и не се подписа“.

Банката е упълномощила адв. Д М Д с пълномощно с нотариално заверени подписи на 20.12.2012 г. да осъществява процесуално представителство на банката пред съдилищата, както и да изготвя, подписва и изпраща от името на банката покани за доброволно изпълнение, уведомления за обявяване на предсрочна изискуемост на просрочени вземания /кредити/, нотариални покани за доброволно изпълнение и за обявяване на предсрочна изискуемост / л. 50 и 51/ от т.д. 28/19 на СМОС.

От своя страна адв. Д е преупълномощил адв. Виктор Андреев В да осъществява процесуално представителство пред всички съдилища на територията на страната с пълномощното

с нотариално заверен подпис на л. 52 от 26.01.2018 г., в което пълномощно, обаче липсва изрично упълномощаване за обявяване на предсрочна изискуемост на кредити от името на банка „ЮБ“ АД.

С предходно писмо от 17.05.2011 г. банката е уведомила длъжника Е Н, че към същата дата задължението му по договор за кредит възлиза на 8 290,85 шв.фр, от които 8 131,35 главница; 125,99 лихви и 33,51 такси. Поканила го е да плати цялото си задължение, като го е предупредила, че в противен случай ще предприеме принудително изпълнение. С поредно писмо от 24.04.2012 г. банката отново е уведомила ответника, че към посочената дата дължи общо 8 660,86 шв.фр. по договора за кредит, от които 8 465,11 главница, 144,56 лихви и 51,19 такси и отново е поканен да плати в седемдневен срок с предупреждение за принудително изпълнение.

Съгласно заключението по СИЕ кредитът в размер на 7 681 швейцарски франкове е усвоен изцяло, чрез превод по вписаната в договора разплащателна сметка в швейцарски франкове с титуляр Е С Н на 29.04.2008 г.. Към датата на изготвяне на заключението - , задълженията по процесния договор за кредит и допълнителните споразумения към тях са в общ размер 11 045.94 СНГ и 130.25 лева, както следва: Главница в размер на 8 657.54 шв.фр., формирана от усвоената сума, увеличена с просрочените вноски, съгласно подписаните анекси и намалена с направените погасителни вноски; Лихва върху редовен дълг в размер на 1 408.21 шв.фр., начислена за периода 10.11.2015 г. - 26.01.2018 г. /Приложение 1, колона 7/; наказателна лихва върху просрочена главница в размер на 904.09 шв.фр., начислена за периода 10.11.2015 г. - 10.10.2018 г. /Приложение 1, колона 13/; такси за управление в размер на 99.75 шв.фр., начислена за периода 10.11.2015 г. -10.10.2018г. /Приложение 1, колона 15/; такси за застраховки в размер на 76.10 шв.фр.; нотариална такса за подновяване на ипотека - 130.25 лева. Към 26.01.2018 г. (датата на обявяване на предсрочната изискуемост) непогасените просрочени вноски, формирани по Договора за банков кредит, са с падежи за периода от 10 09.2012 г. до 10.01.2018 г. и са в общ размер 5 138.58 швейцарски франка, както следва: просрочена главница в размер на 1 163.77 швейцарски франка; просрочена лихва върху редовен дълг в размер на 3 552,39 швейцарски франка; просрочени такси за управление в размер на 420.42 швейцарски франка. За периода от датата на първото усвояване на кредита 29.04.2008 г. до 01.03.2020 г. /датата на изготвяне на експертизата/, отстрана на банката е извършено погасяване на кредита в общ размер

2 758.37 шв.фр. /Приложение 1, колона 17/, в т.ч. 1612.63 шв.фр. направени вноски от кредитополучателя и 1 145.74 шв.фр. от капитализираните с допълнителните споразумения суми, както следва: главница в размер на 169.20 шв.фр. /Приложение 1, колона 9/; лихва върху редовен дълг в размер на 2 124.71 шв.фр./Приложение 1, колона 6/; лихва върху просрочена главница в размер на 2.20 шв.фр. /Приложение 1, колона 12/; такси за управление в размер на 462.26 шв.фр. /Приложение 1, колона 15/. След сключването на допълнителните споразумения е третото лице „БРС“ АД /21.04.2009 г./ направените вноски от кредитополучателя и капитализираните с допълнителните споразумения суми са разпределени, както следва: главница в размер на 98.42 шв. фр. /Приложение 1, колона 9/, лихва върху редовен дълг в размер на 1 828.47 шв.фр. /Приложение 1, колона 6/; лихва върху просрочена главница в размер на 2.13 шв.фр. /Приложение 1, колона 12/ и такси за управление в размер на 457.80 шв.фр. /Приложение 1, колона 15/.

В съдебно заседание вещото лице допълва, че Поддържам представеното заключение. Дължимата главница е в по-голям размер, защото със сключените допълнителни споразумения просрочените вноски са натрупвани към главницата, тъй като е договорено просрочените вноски към момента на сключване на споразумението да бъдат натрупвани към главницата. В тези просрочени вноски има и просрочени договорни лихви, освен главница. Посочените в т. 7 промени на базовия лихвен процент е във връзка с промяна на базовия лихвен процент на банката за кредити с швейцарски франкове и промяната е извършена с протоколи от страна на банката. За изготвянето на експертизата е бил представен изменен погасителен план, съобразно сключените споразумения, но не е представен първоначален погасителен план не ми беше представен. При сключването на договора БЛП за кредити в швейцарски франкове е бил 4,5. След това с допълнителните споразумения този процент е увеличен, което означава, че и лихвата е увеличена, както и размера на вноските.

Съгласно допълнителното заключение по СИЕ за периода от датата на първото усвояване на кредита 29.04.2008 г. до 15.03.2019 г. /датата на депозиране на исковата молба/ кредитополучателите са извършили погасителни вноски в общ размер **2 294.91 лева** или **1 937.78 шв.фр.** при курс на Банката за швейцарски франкове към датата на усвояване на кредита - 1.1843. С извършените от кредитополучателят вноски, ако се приеме, че лихвеният процент е в размера, уговорен с договора от 24.04.2008 г. - 6.15 % и валутният курс лев-швейцарски франк остава непроменен за целия този период - 1.1843, се погасяват задължения, както следва: 408.24 шв.фр. главница /Приложение 1, колона 9/; 1 380.02 шв.фр. лихва върху редовен дълг /Приложение 1, колона 6/; 38.21 шв.фр. лихва върху просрочена главница /Приложение 1, колона 12/; 111.31 шв.фр.- такси за управление /Приложение 1, колона 15/. Размерът на задължението по кредита към 15.03.2019 г. /датата на депозиране на исковата молба/, определена след като е приспадната сумата, която кредитополучателите реално са внесли по кредита за този период при валутен курс лев-швейцарски франк за целия този период - 1.1843 и лихвен процент в размера, уговорен с договора от 24.04.2008 г. - 6.15%, е **9 552.98 шв.фр.** и **130.25 лева**, както следва: 7 272.76 шв.фр. главница /Приложение 1, колона 9/; 843.21 шв.фр. лихва върху редовен дълг за периода от

10.11.2015 г. до 26.01.2018 г. /Приложение 1, колона 9, р. 117/; 1 247.45 шв.фр. лихва върху просрочена главница за периода от 10.11.2015 г. до 15.03.2019 г. /Приложение 1, колона 12/; 113.46 шв.фр. такси за управление за периода от 10.11.2015 г. до 15.03.2019 г. /Приложение 1, колона 15/; 76.10 шв.фр. - такси за застраховки и 130.25 лева - нотариална такса за подновяване на ипотека. В съдебно заседание вещото лице допълва, че тъй като по делото не е представен първоначалният погасителен план, за да изготви заключението на база погасителната вноска, която е първоначално определена и първоначално уговорения лихвен процент, вещото лице сама е изготвила погасителен план.

Правни изводи:

Безспорно се установи по делото, че между страните е сключен договор за потребителски кредит на 24.04.2008 г., по силата на който банката е отпуснала на ответниците кредит във швейцарски франкове в размер на 7 681 шв.франка / 9 096 лева/, който същите са се задължили да върнат на 300 вноски, първата от които с падеж 29.05.2008 г. и последната с падеж 29.04.2033 г.. Няма спор също, че ответниците са извършили плащания в общ размер 2 294.91 лева и са останали непогасени вноски.

Спорни са въпросите дали двете цесии са породили действие спрямо ответниците и дали е настъпила предсрочната изискуемост на целия кредит.

Съдът счита, че след като с първия договор за цесия от 05.09.2008 г., сключен между „Ю И Еф ДБ“ АД и „БРС“ АД, от страна на банката не са прехвърлени вземанията й срещу двамата ответници по договора за потребителски кредит № HL 36376/24.04.2008 г., то по никакъв начин тази цесия не е породила действие по отношение на ответниците. Както се посочи по-горе, с приложението към същия договор за цесия банката е прехвърлила на третото неучастващо по делото лице само вземания по друг договор за жилищен кредит HL 31712 от 21.01.2008 г., но не и по процесния договор. Ето защо всички последващи изменения на договора за кредит, сключени между цесионера „БРС“ АД и двамата ответници са недействителни, тъй като са сключени при липса на основание. Следователно договорените промени в условията на договора за кредит относно БЛП, добавка, формираща лихвата, размер на вноската и др. не са настъпили и като такива не следва да бъдат взети предвид при определяне размера на задължението. В отношенията между страните остават договореностите такива, каквито са договорени при сключването на договора за потребителски кредит.

Относно спорния въпрос за обявената предсрочна изискуемост на кредита: Съдът счита, че предсрочната изискуемост не е настъпила, тъй като адв. Виктор В не е разполагал с представителната власт от името и за сметка на банката да уведомява длъжниците за настъпила предсрочна изискуемост на кредита. Такова правомощие не е учредено с пълномощното от адв. Д. Д. Следователно изпратените до двамата длъжници покани за изпълнение не са породили действие, тъй като са направени от лице без надлежна представителна власт.

Следващите спорни въпроси са свързани с действителността на договора за кредит във връзка с въведените възражения за нищожност на договора поради неравноправни клаузи.

Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори обвързва страната ни на основание чл. 291, т. 1 ДФЕС, като на основание § 13а, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗЗП посочената Директива е станала част от действащото ни право, тъй като разпоредбите на чл. 143, изр. 1, чл. 145 и чл. 147 ЗЗП са идентични с чл. 3, чл. 4 и чл. 5 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г..

Ответниците като кредитополучатели са потребители по смисъла на § 13, т. 1 ДР на ЗЗП, тъй като са сключили през 2008 г. договора за потребителски кредит като физически лица и процесният договор не е предназначен за извършване на търговска или професионална дейност. Банката – ищец е търговец по смисъла на § 13, т. 2 ДР на ЗЗП поради това, че е сключила процесния договор в рамките на своята търговска /банкова/ дейност.

Възражението на ответника Е Н за недействителност на клаузите по чл. 1, ал. 1 и ал. 2, чл. 2, ал. 3 е неоснователно.

В задължителната практика за съдилищата на Съда на ЕС – решение от 20.09.2017 г. по дело C-186/16 със страни Ruxandra Paula Andricius и др./Banca Romvneascr SA(Дело C-186/16), § 1 е прието, че Член 4, параграф 2 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „основен предмет на договора“ по смисъла на тази разпоредба обхваща договорна клауза като разглежданата в главното производство, включена в договор за кредит, изразен в чуждестранна валута, която не е била индивидуално договорена и по силата на която кредитът трябва да се погасява в същата чуждестранна валута, в която е бил договорен, след като посочената клауза определя основна, характеризираща този договор престация. Поради това такава клауза не може да се счита за неравноправна, при условие че е изразена на ясен и разбираем език. Това разрешение е възприето и в актуалната практика на ВКС - решение № 136 от 20.01.2021 г. по т. дело № 1467/2019 г. на ВКС, ТК, Второ отделение, с което съдебният състав е дал отговор на допуснатия до касация въпрос в следния смисъл: „В хипотеза на банков кредит, по който цялата сума фактически е предоставена на разположение на кредитополучателя в резервната валута на страната /евро/, а не в чуждестранната валута /швейцарски франкове/, уговорена в кредитния договор, кредитът е остойностен в чуждестранна валута и задължението за погасяване е посочено в договора в същата

чуждестранна валута, договорът не се счита сключен в резервната валута на страната /евро/ и връщането на кредита се дължи в чуждестранната валута /швейцарски франкове/.” В аналогичен смисъл са и решенията на ВКС, ТК: № 295/22.02.2019 г. по т. д. № 3539/2015 г., решение № 384/29.03.2019 г. по т. д. № 2520/2016 г., решение № 294/27.03.2019 г., решение № 155/24.01.2020 г. по т. д. № 2561/2018 г., решение № 136/20.01.2021 г. по т. д. № 1467/2019 г., решение № 168/29.01.2021 г. по т. д. № 2184/2019 г., както и решение № 168 от 29.01.2021 г. по т. дело № 2184 по описа за 2019 г..

Аналогично е възприето и в решението Определение от 22 февруари 2018 г. на СЕС по дело С-119/17, досежно тълкуване на разпоредбите на чл. 4, параграф 2 и чл. 3-5 от Директива 93/13/ЕИО в хипотеза на договор за кредит, в който е записано, че кредитът се отпуска и погасява във валута /швейцарски франкове/, но фактически цялата сума е предоставена на разположение на кредитополучателя в национална валута /румънски леи/, като паричната единица на сметката се използва виртуално само за изчисление. В т. 20 от определението от 22.02.2018 г. по дело С-119/17, е изразено становище, че кредитът следва да се погасява в чуждестранната валута, независимо, че е предоставен в националното платежно средство и въпреки че договорът предвижда преобразуване на налични по банковата сметка на кредитополучателя ликвидни средства в националното платежно средство във валутата на кредита с цел осигуряване на плащането на месечните вноски. При тези обстоятелства СЕС е приел, че този договор не следва да се приравнява на договор за кредит, индексирани в чуждестранна валута, във връзка с какъвто договор са дадените разрешения в постановеното от СЕС решение от 30.04.2014 г. по дело С-26/13. С определението си по дело № С-119/17 СЕС препраща към своето решение по дело С-186/16. В т. 40 от посоченото решение е прието, че съществува разлика между договорите за кредит, изразени в чуждестранна валута, които трябва да се изплащат в национална валута по прилагания от банковата институция курс „продава“ на чуждестранната валута, от една страна, и договорите за кредит в швейцарски франкове, при които месечните вноски по кредита следва да се погасяват в същата валута, в която е бил договорен, т.е. швейцарски франкове.

Цитираните решения на ВКС са постановени във връзка с неравноправни клаузи в потребителски договори, в хипотеза на банков кредит, по който сумата по кредита е предоставена на разположение на кредитополучателя в националната валута, съответно в резервната валута на страна /евро, съгласно чл. 29 ЗБНБ/, а не в чуждестранната валута /швейцарски франкове/, уговорена в кредитния договор. Кредитът е остойностен в чуждестранна валута, тъй като се предоставя кредитен лимит в равностойността в швейцарски франкове на определена сума лева по курс „купува“ за швейцарския франк в деня на усвояване на кредита и от кредитополучателите е поето задължение за погасяване в отново във франкове. В цитираната практика на ВКС е прието, че в посочената хипотеза кредитът е в чуждестранна валута, а не в местната или резервната валута на страната – евро, с оглед установения валутен режим на Република България – Паричен съвет /Валутен съвет или Валутен борд/, като в тази връзка са изследвани критериите за неравноправност на договорните клаузи, досежно поемането на валутния риск само от потребителя - кредитополучател.

В настоящия случай кредитът е усвоен в български лева, но е отпуснат в шв.фр., като клаузите и на чл. 1, ал. 1 и ал. 2 и на чл. 2, ал. 3 са написани достатъчно разбираемо, за да може кредитополучателите да разберат техния смисъл с оглед предоставената от страна на банката информация, което е позволило да вземат решения, основание на добра информираност и благоразумие и да преценят потенциално значимите за тях икономически последици от подобна клауза върху финансовите им задължения във връзка с възможното поскъпване или обезценяване на чуждестранната валута, в която кредитът е бил договорен. Настоящият състав в изпълнение на задължението за тази преценка, съгласно § 2 от решение от 20.09.2017 г. по дело С-186/16, счита, че посочените клаузи не са неравноправни, поради което и не са недействителни и обвързват ответниците – солидарни длъжници. Ето защо неоснователни са развитите възражения за недействителност на тези клаузи, както и за двойно превалутиране за сметка на кредитополучателите. Ответниците дължат връщането на кредита в швейцарски франкове по договорения начин.

Тъй като от страна на ищеца не се представя първоначалния погасителен план по договора за кредит, представляващ неразделна част от договора, въпреки дадените указания, а от заключението по СИЕ се установи, че такъв не е представен и на вещото лице при изготвянето на експертизата, което наложи вещото лице да изготви само погасителен план, съобразно договорените условия по кредита, съдът приема, че погасителен план не е изготвен към момента на сключването на договора за кредит.

Съгласно чл. 7, т. 8 от ЗПК отм., приложим към процесния договор задължителен реквизит на договора за потребителски кредит е да се посочат условията за издължаване на кредита от потребителя, включително размера, броя, периодичността и датите на погасителните вноски и ако е възможно, общия размер на тези плащания. Именно тази информация за размер, брой, периодичност, дати на погасителните вноски е необходимо и задължително съдържание на договора, а когато е невъзможно тази информация да бъде предоставена със самия договор, то тя следва да се опише подробно в приложен към договора документ, какъвто е погасителният план. Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 ЗПК отм. Когато не са спазени изискванията на чл. 6, чл. 7, т.

4 - 14, чл. 8, ал. 1, чл. 9, ал. 1 и чл. 10, договорът за потребителски кредит е недействителен. В случая не е спазено изискването на чл. 7, т. 8, поради което договорът е недействителен. Съгласно чл. 14, ал. 2 ЗПК отн. Когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

С оглед на приетата недействителност на договора на основание чл. 14, ал. 1 ЗПК съдът не обсъжда възраженията на ответника Е Н за недействителни като неравноправни останалите клаузи от договора.

Относно иска за главницата:

Претендира се главница в размер на 8 539,05 шв.фр.. Безспорно се установи от допълнителното заключение по СИЕ, че дължимият остатък на главницата е в размер на 7 272,76 шв.фр.. Основателно е възражението на ответника Н за погасена по давност главница на основание чл. 110 ЗЗД в периода до 15.03.2014 г., тъй като исковата молба е предявена на 15.03.2019 г.. Въз основа на депозираната таблица към допълнителното заключение на ВЛ съдът изчисли размера на дължимата главница в размер на 6 761,84 шв.фр., до който размер искът е основателен и следва да бъде уважен. За разликата до пълния претендиран размер следва да бъде отхвърлен.

Тъй като двамата длъжници са солидарно задължени, то и отговорността им е солидарна на осн. чл. 121 ЗЗД и чл. 1, ал. 3 от договора за кредит.

Възражението за прихващане на сумата от 242 шв.фр., платена от ответника като недължима по допълнително споразумение от 21.04.2019 г., съдът счита за неоснователно, тъй като допълнителното заключение по СИЕ е изготвено на база първоначално приетия курс на шв.франк 1.1843 и договорения първоначално лихвен процент – 6,15 %, като съобразно тези стойности са отчетени и всички извършени от длъжниците плащания.

Относно иска за договорна лихва:

Претендира се договорна възнаградителна лихва в размер на 1 520,26 шв.фр. за периода 10.11.2015 – 26.01.2018 г.. Поради недействителност на договора на посоченото основание искът за договорна лихва е неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

Относно иска за лихва за забава:

Претендира се мораторна лихва в размер на 904,09 шв.фр. за периода 10.11.2015 – 10.10.2018 г.. Поради недействителност на договора на посоченото основание искът за мораторна лихва е неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

Относно иска за заплащане на дължимите такси:

Ищецът претендира сумата от 99,75 шв.фр. такси по чл. 4, т. 2 от договора за кредит в периода 10.11.2015 – 10.10.2018 г.. Поради недействителност на договора на посоченото основание искът за такси по чл. 4, т. 2 от договора за комисионна за управление на кредита е неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

Относно иска за заплащане на разноски:

Претендира се сумата от 130,25 лв. за подновяване на договорна ипотека на основание чл. 10, т. 3 от договора. Поради недействителност на договора на посоченото основание искът за разноски за ипотека също е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Относно разноските:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се дължат разноски в общ размер 1 688,51 лв., пропорционално на уважената част от исковите, които следва да бъдат платени от ответниците.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника Е Н се дължат разноски в общ размер 183,12 лв., пропорционално на отхвърлената част от исковите, които следва да бъдат възложени на ищеца.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответницата С Н се дължат разноски в общ размер 72,14 лв., пропорционално на отхвърлената част от исковите, които следва да бъдат възложени на ищеца.

На основание чл. 38, ал. 2 Задв. на адв. О следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 416,65 лв. за осъществената безплатна правна защита на ответницата С На за сметка на ищеца.

Мотивиран от изложените съображения Смолянският районен съд

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Е С Н, ЕГН *****, с адрес гр. Смолян, ул. „К.П“ № 4 и С С К, ЕГН *****, с адрес гр. М, ул. „О да заплатят солидарно на основание чл. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД на „ЮБ“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. С, район В, бул. „О“ ***, п.к. ***, представлявано заедно от Д Б Ш и П На Д, сумата от **6 761,84** швейцарски франка, представляваща дължима главница по Договор за потребителски кредит HL 36376 от 24.04.2008 г., за периода 29.03.2014 – 15.03.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.03.2019 г. - датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен и недоказан иска в частта за разликата над уважения размер от 6 761,84 швейцарски франка до пълния предявен размер от 8 539,05 шв.фр..

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани исковите, предявени от „ЮБ“ АД, ЕИК ****,

със седалище и адрес на управление гр. С, район В, бул. „О“ ***, п.к. ***, представлявано заедно от Д Б Ш и П На Д, с които се иска да бъдат осъдени солидарно Е С Н, ЕГН *****, с адрес гр. Смолян, ул. „К.П“ № 4 и С С К, ЕГН *****, с адрес гр. М, ул. „О, на основание чл. 430, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД да платят сумата от **1 520,26** швейцарски франка, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 10.11.2015 – 26.01.2018 г.; на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД да платят сумата от **904,09** швейцарски франка, представляваща мораторна лихва за периода от 10.11.2015 г. до 10.10.2018 г.; на основание чл. 4, т. 2 от договора за кредит да заплатят **99,75** швейцарски франка такси за периода 10.11.2015 – 10.10.2018 г. и по чл. 10, т. 3 от договора да заплатят **130,25** лева разноски за подновяване на договорна ипотека, за периода 22.03.2018 – 10.10.2018 г..

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно възражението на Е С Н, ЕГН *****, с адрес гр. Смолян, ул. „К.П“ № 4 за прихващане на сумата от 242 шв.фр., недължимо платена по допълнително споразумение от 21.04.2019 г. към договора за потребителски кредит.

ОСЪЖДА Е С Н, ЕГН *****, с адрес гр. Смолян, ул. „К.П“ № 4 и С С К, ЕГН *****, с адрес гр. М, ул. „О да заплатят на „ЮБ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С, район В, бул. „О“ ***, п.к. ***, представлявано заедно от Д Б Ш и П На Д сумата от 1 688,51 лв., пропорционално на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „ЮБ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С, район В, бул. „О“ ***, п.к. ***, представлявано заедно от Д Б Ш и П На Д да заплати на Е С Н, ЕГН *****, с адрес гр. Смолян, ул. „К.П“ № 4, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 183,12 лв., пропорционално на отхвърлената част от исковите.

ОСЪЖДА „ЮБ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С, район В, бул. „О“ ***, п.к. ***, представлявано заедно от Д Б Ш и П На Д да заплати на С С К, ЕГН *****, с адрес гр. М, ул. „О, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 72,14 лв., пропорционално на отхвърлената част от исковите.

ОСЪЖДА „ЮБ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С, район В, бул. „О“ ***, п.к. ***, представлявано заедно от Д Б Ш и П На Д на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата на адвокат О, ЕГН *****, гр. Р, бул. „Б“ № **, възнаграждение в размер на 416,65 лева..

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Решението да се връчи на страните, като на ищеца чрез адв. Дна посочения в ИМ съдебен адрес, на ответника Е Н чрез адв. К и на ответницата С На чрез адв. О.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: